

The Holy See

PAPIN NAGOVOR UZ MOLITVU ANĐEO GOSPODNJIN *Nedjelja, 13. rujan 2020.* [\[Multimedia\]](#)

Isus nas poziva hrabro se otvoriti snazi oproštenja

Draga braćo i sestre, dobar dan!

U prispodobi koju čitamo u današnjem Evanđelju, onoj o milosrdnom kralju (*Mt 18, 21-35*), nalazimo dva puta ovu molbu: „Strpljenja imaj sa mnom, i sve ću ti vratiti“. Prvi put je izgovara sluga koji je svojem gospodaru dugovao 10 000 talenata, to jest vrlo veliku svotu, danas bi to bili milijuni i milijuni eura. Drugi put ju je ponovio drugi sluga istoga gospodara koji je također bio dužan, ali ne gospodaru, nego istom onom sluzi koji je imao taj vrlo velik dug. Njegov je dug bio neznatan, možda u visini tjedne plaće.

U središtu je prispodobe gospodarov oprost sluzi s velikim dugom. Evanđelist ističe da „Gospodar se smilova – ne zaboravimo nikada tu riječ koja je svojstvena Isusu: „smilova se“, Isus je uvijek samilostan – [smilova se] tomu sluzi, otpusti ga i dug mu oprost“ (r. 27). Radilo se o velikom dugu, pa samim tim i o velikom oprost! No taj se sluga odmah potom pokazao bešćutnim prema drugu koji mu je dugovao skromnu svotu. Ne sluša ga, okomljuje se na nj i baca ga u zatvor, sve dok ne plati dug (usp. r. 30), taj mali dug. Gospodar je to saznao i, ogorčen, ponovo poziva zlog slugu i osuđuje ga (usp. rr. 32-34): „Ja sam tebi toliko oprostio a ti ne znaš oprostiti to malo?“

U toj prispodobi nalazimo dva različita ponašanja: držanje Boga – kojega predstavlja kralj – koji mnogo oprašta, jer Bog uvijek oprašta, te čovjekovo držanje. U Božjem ponašanju pravda je prožeta milosrđem, dok se čovjekovo ponašanje ograničava na pravdu. Isus nas potiče da se hrabro otvorimo snazi oproštenja, jer se u životu, kao što nam je poznato, ne rješava sve pravdom. Potrebna nam je ona milosrdna ljubav koja je ujedno temelj Gospodinovog odgovora na Petrovo pitanje koje prethodi prispodobi. Petrovo pitanje glasi ovako: „Gospodine, koliko puta da oprostim bratu svomu ako se ogriješi o mene?“ (r. 21). A Isus mu je odgovorio: „Ne kažem ti do sedam puta, nego do sedamdeset puta sedam“ (r. 22). To u simboličkom biblijskom govoru znači da smo pozvani uvijek opraštati!

Kolika trpljenja, koliki razdori, koliki ratovi su se mogli izbjeći, da su oprostjenje i milosrđe bili naš način života! Pa i u obiteljima, također u obiteljima: koliko razdvojenih obitelji u kojima ne znaju oprostiti jedni drugima, kolika braća i sestre u srcu nose tu mržnju! Nužno je primjenjivati milosrdnu ljubav na sve ljudske odnose: među bračnim drugovima, između roditelja i djece, u našim zajednicama, u Crkvi kao i u društvu i politici.

Jutros, dok sam slavio misu, zastao sam, dojmila me se rečenica iz prvog čitanja, iz Knjige Sirahove. Ta rečenica glasi ovako: „Misli na konac svoj i prestani s mržnjom“. Lijepa rečenica! Misli na svoj svršetak! Misli na to kako ćeš leći u lijes... i hoćeš li u njega unijeti mržnju? Misli na svoj svršetak, prestani mrziti! Prestani biti zlopamtilo. Razmišljajmo o toj vrlo dirljivoj rečenici: „Misli na konac svoj i prestani s mržnjom“.

Nije lako oprostiti, jer u trenucima spokoja čovjek kaže: „Da, ovaj mi je svašta napravio, ali i ja sam njemu. Bolje da oprostim da bi se i meni oprostilo“. Ali onda se ogorčenje vraća, poput dosadne ljetne muhe koja se neprestano vraća... Opraštanje nije samo pitanje trenutka, to je kontinuirana stvar protiv toga zlopamćenja, te mržnje koja se vraća. Mislimo na svršetak, prestanimo mrziti.

Današnja nam prispodoba pomaže u punini shvatiti značenje rečenice koju izgovaramo u molitvi Oče naš: „Otpusti nam duge naše kako i mi otpuštamo dužnicima našim“ (Mt 6, 12). Te riječi sadrže odlučujuću istinu. Ne možemo očekivati da nam Bog oprost, ako mi sami ne opraštamo svojem bližnjem. To je uvjet: misli na svršetak, na Božje opraštanje i prestani mrziti; odbaci zlopamćenje, to je ona dosadna muha koja se neprestano vraća. Ako se ne trudimo oprostiti i ljubiti ni nama neće biti oprošteno i neće nas se ljubiti.

Povjerimo se majčinskom zagovoru Majke Božje: neka nam ona pomogne postati svjesnima koliko smo Bogu dužni, da se toga uvijek sjećamo, tako da nam srce bude otvoreno milosrđu i dobroti.

Nakon Angelusa

Draga braćo i sestre!

Proteklih je dana u nizu požara uništen izbjeglički kamp Moria na otoku Lezbos, ostavljajući tisuće ljudi bez utočišta, makar i tako nesigurnog. Još mi je u živom sjećanju moj posjet tamo i apel upućen zajedno s carigradskim ekumenskim patrijarhom Bartolomejem i atenskim nadbiskupom Hieronymusom), kako bi se osiguralo „humano i dostojanstveno prihvaćanje žena i muškaraca migranata, izbjeglica i onih koji traže azil u Europi“ (16. travnja 2016.). Izražavam solidarnost i blizinu svim žrtvama tih dramatičnih događaja.

Nadalje, posljednjih tjedana svjedoci smo u cijelom svijetu – u mnogim dijelovima – brojnih prosvjeda građana koji izražavaju sve veće nezadovoljstvo građanskog društva u ovim posebno

kritičnim političkim i društvenim prilikama. Pozivam prosvjednike da svoje zahtjeve iznose mirnim putem, ne podliježući napasti agresije i nasilja, te apeliram na sve one koji imaju javne i odgovornosti u upravljanju da poslušaju glas svojih sugrađana i udovolje njihovim pravednim težnjama, osiguravajući puno poštivanje ljudskih prava i građanskih sloboda. Pozivam, na kraju, crkvene zajednice koje žive u tim sredinama da se, pod vodstvom svojih pastira, zalažu za dijalog, uvijek u korist dijaloga i u korist pomirenja – govorili smo o oproštenju, pomirenju.

Zbog ove situacije s pandemijom, ove je godine tradicionalna Kolekta za Svetu Zemlju prebačena s Velikog petka na danas, uoči blagdana Uzvišenja Svetoga Križa. U trenutnim okolnostima ta je Kolekta još više znak nade i solidarne blizine s kršćanima koji žive u Zemlji u kojoj se Bog utjelovio i umro i uskrsnuo za nas. Duhovno hodočastimo danas, u duhu, srcem, u Jeruzalem, gdje su, kako kaže Psalam, naši izvori (usp. *Ps 87, 7*) i učinimo gestu velikodušnosti za te zajednice.